Ἔτος 20ον — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 26 ΜΑΡΤΙΟΥ 1906 — Ἀριθ. 870

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ. κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά.—Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Nel Sogno—Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου Β'. — Ἀπὸ τὴν Aurora τῆς Braunings (μετάφρ. δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Ἀπὸ τὸ ταξείδι μου.—Φθινοπωρινὰ φύλλα (ὑπὸ κ. Σταυρούλας Βαβούλη).—Χωρὶς ὄνομα (κ.Κ. Παρρέν).—Ἐγκαίνια νηπιαγωγείου Πειραιῶς.—Κίνησις τῆς ἑβδομάδος.—Ἀλληλογραφία. — Συνταγή.—Εἰδοποιήσεις,—Ἐπιφυλλίς. Ἡ φράουλες (μετάφρ. δος Εἰρ. Νικολαΐδου).

NEL SOGNO

Ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια ὅλα τὰ ὡραῖα πράγματα, ὅλοι οἱ μεγάλοι καὶ αἰθέριοι πόθοι νὰ τιτλοφοροῦνται ὄνειρα. Ὡσὰν τὰ ὄνειρα νὰ ἦσαν πάντοτε ὡραῖα, ὡσὰν νὰ εἶχαν ὅλα τὴν καταγωγὴν ἀπὸ τοὺς ὑψηλοὺς κόσμους τῶν εὐγενῶν ἰδανικῶν.

Ἀδιάφορον! Τὸ ὄνειρον τὴν φορὰν αὐτὴν καὶ ὡραῖον εἶναι καὶ μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὴν ὡραίαν Νεάπολιν, καὶ ὁ συμπαθὴς ὀνειρευτὴς εἶναι φυσιογνωμία γνωστὴ εἰς τὸν Ἀθηναϊκὸν κόσμον, εἶναι μορφὴ ποιητοῦ καὶ καλλιτέχνου, ὁ ὁποῖος ἐπεσκέφθη τὰς Ἀθήνας, ἐσκόρπισε παντοῦ ὀλίγον φῶς καὶ ὀλίγην ἀκτινοβολίαν ἀπὸ τὸ ὡραῖον πνεῦμά του, ὁ ὁποῖος σήμερον εἰς ἕνα πολυτελῆ καὶ ὀγκώδη εἰκονογραφημένον τόμον μᾶς περιγράφει τὰς *ὡς ἐν ὀνείρῳ* ἐντυπώσεις του ἐκ τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπισκέψεώς του.

«*Αἱ Ἀθῆναι εἶναι τὸ ὄνειρον, τὸ ὁποῖον ἡ μεγάλη ψυχὴ τῆς ἀνθρωπότητος θὰ ἤθελε καί θὰ ὤφειλε νὰ ὀνειρεύεται πάντοτε.*» Ἰδοὺ πῶς τελειώνει ὁ πρόλογος τοῦ βιβλίου τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Λαλία Πατερνόστρο, τὸν ὁποῖον μοῦ εἶχε ἀναγνώσει πρὸ διετίας εἰς Νεάπολιν, κατὰ τὰς ὀλίγας ἡμέρας τῆς ἐκεῖ διαμονῆς μου. Ὅσοι τὸν ἤκουσαν ἐδῶ νὰ ὁμιλῇ περὶ Ἑλλάδος ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦ Παρνασσοῦ, ὅσοι ἐθαύμασαν τὸν χείμαρρον τῶν ὡραίων λέξεων καὶ ἰδεῶν τοῦ νεαροῦ ρήτορος, ὅσοι ἀπήλαυσαν τὴν γοητευτικὴν ἀπαγγελίαν, τὴν ἔντεχνον στάσιν, τὰ μετρημένα εἰς μέτρον καθαρῶς Ἑλληνικὸν ρητορικὰ σχήματα, θὰ ἐννοοῦν ποίαν ἐντύπωσιν ἔκαμε καὶ εἰς ἐμὲ καὶ εἰς δύο ἄλλας φίλας καὶ συνταξειδιώτισές μου ἡ ἀνάγνωσις τοῦ πρώτου κεφαλαίου τοῦ βιβλίου τοῦ κ. Πατερνόστρο.

Τώρα ὅπου βλέπω τυπωμένον ὅ,τι ἤκουσα, ὅπου ἡ γοητεία τοῦ ρήτορος δὲν προσθέτει τίποτε οὔτε εἰς τὸ ὕφος, οὔτε εἰς τὰς ἰδέας, ὅπου ὁ πρόλογος ἀκολουθεῖται ἀπὸ σειρὰν μακρὰν κεφαλαίων, τοῦ ἑνὸς ὡραιοτέρου καὶ φιλελληνικωτέρου ἀπὸ τὸ ἄλλο, τώρα καὶ ἐγὼ αἰσθάνομαι μίαν χαραν ἄδολον καὶ μεγάλην, διότι ἐπὶ τέλους μεταξὺ τῶν γραφόντων ξένων, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἐπεσκέφθησαν κατὰ τα τελευταῖα ἔτη, εὑρέθη καὶ ἕνας, εἰλικρινὴς καὶ ἐνθουσιώδης φιλέλλην, ὁ ὁποῖος ἂν καὶ θαυμαστὴς τοῦ ἀρχαίου μεγαλείου καὶ κάλλους, ὅμως οὔτε ἐταπείνωσεν, οὔτε ἐξητυτέλισε τὴν νεωτέραν Ἑλλάδα, ὡς μὴ δυναμένην νὰ συγκριθῇ καὶ ἀναμετρηθῇ μὲ τὴν ἀρχαίαν.

Καὶ τὸ βιβλίον αὐτὸ τοῦ κ. Πατερνόστρο θὰ ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀπάντησις εἰς ἄλλο βιβλίον μεγάλου Ἰταλοῦ ποιητοῦ τοῦ κ. d'Annuntzio τὸν ὁποῖον αἱ νεώτεραι Ἀθῆναι καί οἱ νεώτεροι Ἀθηναῖοι μόνον ὅτι δὲν ἀπεθέωσαν. Ἀλλ' ὁ κ. d'Annuntzio ὑπῆρξεν ὄχι μόνον ἀχάριστος εἰς τὴν μεγάλην φιλοξενίαν, ὄχι μόνον ἄδικος εἰς τὸν νεώτερον Ἑλληνικὸν λαόν, ἀλλὰ καὶ ἀγενής, ἀλλὰ καὶ ὑβριστὴς τῆς χώρας, ἡ ὁποία τοῦ ἐνέπνευσε τὸ ὡραιότερον καὶ κλασικώτερον ἔργον του. Εἰς τὰς Laudi του, τὰς ὁποίας ὁ d'Annuntzio ἐξέδωκεν ὀλίγον μετὰ τὴν τελευταίαν εἰς Ἀθήνας ἐπίσκεψίν του ὑπάρχουν σελίδες, αἱ ὁποῖαι φέρουν τὸ ἐρύθημα τῆς ἀγανακτήσεως καὶ εἰς τὸν πλέον ψυχρὸν καὶ ἀπαθῆ ἀναγνώστην, ἔστω καὶ

ἂν δὲν εἶνε Ἕλλην. Εἰς τὸν αὐθάδη αὐτόν, ὁ ὁποῖος ἐτόλμησε νὰ εἰκονίσῃ τὴν νεωτέραν Ἑλλάδα ὡς μίαν πόρνην ρυπαρὰν καὶ ἀπαισίαν, ἐπαιτοῦσαν διὰ τῶν προαγωγῶν της τὴν ἐλεημοσύνην τῶν ξένων, εἰς τὸν μάταιον ἐγωϊστήν, ὁ ὁποῖος ἀξιοῖ ὅτι πρῶτος καὶ μόνος αὐτὸς μετεχεῖ τῶν συγχρόνων του ποιητῶν ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Πανὸς καὶ ὅτι αὐτὸν ἐξέλεξεν ὁ Πὰν διὰ νὰ κηρύξῃ εἰς τὸν κόσμον τὴν ἀνάστασίν του, εἰς τὸν ἐμπνευσμένον μὲν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ μισοῦντα κατὰ βάθος αὐτήν, ἴσως διότι δὲν δύναται νὰ φθάσῃ τὴν πνευματικὴν δόξαν τῶν μεγάλων ἀνδρῶν της, ἔρχεται εἰς ἀπάντησιν τὸ καλὸν καὶ ἐπιεικὲς καὶ γενναῖον καὶ δίκαιον βιβλίον τοῦ Πατερνόστρο. Ἐκεῖνος μὲ ὡραίους στίχους καὶ λαξευτὰς φράσεις ὑβρίζει, ἐξευτελίζει καὶ ταπεινώνει. Αὐτὸς μὲ ὕφος ἐπαγωγόν, ἀφελὲς καὶ φυσικὸν γράφει ὅ,τι ἡ καρδιά του ἡ ποτισμένη μὲ ἀληθῆ φιλελληνισμόν, ὅ,τι ἀντίληψις διαυγής, ὅ,τι μελέτη εὐσυνείδητος τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ ἀναγεννωμένου παρόντος τοῦ ὑπαγορεύει.

Βεβαίως εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Πατερνόστρου, ὁ ὁποῖος κεφάλαιον πρὸς κεφάλαιον ἀκολουθεῖ τὴν νεωτέραν ζωήν, καὶ ὁ ὁποῖος ὅ,τι μὲν εἶδεν καὶ ᾐσθάνθη ὁ ἴδιος τὸ ἀπεικονίζει μὲ τέχνην καὶ μὲ κάλλος, ὅ,τι δὲ ἔμαθεν ἀπὸ ἄλλους, τὸ ἀποδίδει ὅπως τοῦ τὸ παρέστησαν, πιθανὸν νὰ ὑπάρχουν καὶ κρίσεις περὶ τῆς ἀκριβείας τῶν ὁποίων νὰ ἔχῃ τις ἐνδοιασμούς. Ἀλλ' ἀδιάφορον. Ὁ κ. Πατερνόστρο δὲν παρουσιάζεται ὡς τεχνοκρίτης τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Εἶναι ὁ ποιητὴς ταξειδιώτης, τὸν ὁποῖον ἔφερεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ πόθος τοῦ προσκυνήματος τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ὁ φανατισμός του διὰ τὴν ἀνάστασιν τῆς φυλῆς, τὴν ὁποίαν τὸν ἐδίδαξε νὰ ἀγαπᾷ ὁ μέγας φιλέλλην διδάσκαλός του Bovio. Εἶναι εἷς εὐγενὴς φίλος, ὁ ὁποῖος τὰ εἶδεν ὅλα ὑπὸ τὸν ὡραῖον ἥλιον καὶ τὸν ὡραῖον οὐρανόν, τὸν στεγάζοντα τόσους τώρα αἰῶνας τὸν Παρθενῶνα, καὶ ὁ ὁποῖος μὲ τὸ φῶς αὐτὸ εἰς τὰ μάτια καὶ εἰς τὴν ψυχὴν ἐχρωμάτισε γενναιότατα κάθε σελίδα καὶ κάθε γραμμὴν τοῦ ἔργου του.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Β'.

Ἡ Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου ἦλθεν εἰς Ἀθήνας πρὸ δέκα ἀκριβῶς ἐτῶν. Εἶχα τὴν εὐτυχίαν νὰ τὴν φιλοξενήσω κατὰ τὸν μῆνα τῆς ἐδῶ διαμονῆς της, νὰ τὴν γνωρίσω ἀπὸ κοντὰ καὶ νὰ ἀναγνώσω εἰς τὴν ψυχήν της πολλὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα μόνον ἡ ἀπὸ κοινοῦ ζωὴ φανερώνει. Τί τὴν ἔφερεν εἰς τὰς Ἀθήνας; Ἡ ἐλπὶς ἴσως νὰ εὕρῃ ἐδῶ ἐργασίαν φιλολογικὴν τόσην, ὥστε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ζωήν της. Ὁ πόθος της νὰ ζήσῃ εἰς κέντρον ὁπωσδήποτε πνευματικώτερον, νὰ γνωρίσῃ ὅλους τοὺς νεωτέρους ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς, τοὺς ὁποίους παρηκολούθει ἀπὸ μακρὰν καὶ ἐθαύμαζε. Ἴσως καὶ ἄλλο αἴσθημα ὡραιότερον καὶ ὑψηλότερον ἀπὸ αὐτά. Ἴσως συμπάθεια καὶ ψυχικὴ συγγένεια καὶ πνευματικὴ ἀδελφωσύνη μὲ ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζε μόνον ἀπὸ τὰ ἔργα του καὶ μὲ τὸν ὁποῖον εὑρίσκετο ἐπὶ δύω κατὰ σειρὰν ἔτη εἰς τακτικὴν ἀλληλογραφίαν, ἡ ὁποία δὲν ἦτο ξένη πρὸς τὴν ἀλληλογραφίαν τῆς Μαρίας Barskitehef μετὰ τοῦ Guy de Maupassant. . . .

Φοβοῦμαι ὅτι τὸ ταξείδι ἐκεῖνο μόνον ἀπογοητεύσεις τῆς ἔδωκε. Εἰς τὰς ἰδέας της τὰς ὀλίγον φανταστικὰς καὶ Ἀνατολικὰς ἐν γένει,—ἀφοῦ εἰς τοιοῦτον περιβάλλον εἶχε ζήσει καὶ ζυμωθῆ ἡ ψυχή της,— δὲν ἀνταπεκρίνοντο οἱ ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους εἶχεν ὀνειρευθῆ καὶ τοὺς ὁποίους εἶδεν ἐδῶ πεζοὺς, θετικούς, χωρὶς μεγαλοπρέπειαν καὶ ἔξαρσιν εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματα.

Ἡ Ἀλεξάνδρα ὑπέφερε πολὺ διὰ τὴν διάψευσιν αὐτὴν τῶν ἐλπίδων της καὶ τῶν ὀνείρων, τῶν ὁποίων τὴν πραγματοποίησιν εἶχε φαντασθῆ πολὺ εὔκολον. Ὅταν μάλιστα ἀντὶ τῶν θριάμβων καὶ τῆς ἀνέσεως ἣν εἶχεν ὀνειροπολήσῃ ὅτι θὰ εὕρισκεν εἰς Ἀθήνας ἐργαζομένη, ἔμαθεν ὅτι ὁ Παπαδιαμάντης ἐπένετο, ὅτι ὁ Καρκαβίτσας ἐδημοσίευε τὰ διηγήματά του ἀπὸ τὸ εἰσόδημά του, ὡς ἰατρός, καὶ ὅτι ὅλοι οἱ γράφοντες ὤφειλαν νὰ ἔχουν καὶ ἄλλην ἐργασίαν διὰ νὰ ζήσουν, ἀπηλπίσθη. Εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ προσληφθῇ ὡς τακτικὴ συνεργάτις, διότι εἶχεν ἰδέας ἐντελῶς διαφόρους περὶ τοῦ σκοποῦ καὶ τοῦ προορισμοῦ τοῦ φύλλου μας.

Κουρασμένη αὐτὴ ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς βιοπάλης, διψῶσα τὴν ἀνάπαυσιν καὶ ἡσυχίαν σώματος καὶ πνεύματος, ποθοῦσα ἴσως εὐμάρειαν καὶ πολυτέλειαν, καὶ ἀγάπην καὶ κοσμικοὺς θριάμβους ἤθελε τὴν γυναῖκα νὰ ζῇ μέσα εἰς σαλόνια, νὰ ἀναπαύῃ τὸ σῶμά της εἰς πλῆθος μαλακῶν μαξηλαριῶν, νὰ μὴ σκοτίζεται παρὰ πῶς νὰ ἀπολαμβάνῃ περισσότερον καὶ μὲ μεγαλητέραν εὐμάρειαν τὴν ζωήν, νὰ εἶναι τὸ χαϊδευμένον ἄνθος τῶν θερμοκηπίων.

Μὲ τοιαύτας ἰδέας ἡ Ἀλεξάνδρα, ἡ ὁποία πρὸ παντὸς ἦτο εἰλικρινὴς καὶ πιστὴ εἰς τὰς πεποιθήσεις της, ἦτο δύσκολον ἂν ὄχι ἀδύνατον νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὸ πρόγραμμά μου καὶ νὰ συντελέσῃ διὰ τῆς φιλολογικῆς καὶ δημοσιογραφικῆς ἐργασίας της εἰς πραγματοποίησιν αὐτοῦ.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν της προέβη μετ' ἄλλων νέων ποιητῶν καὶ συγγραφέων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, εἰς ἵδρυσιν περιοδικοῦ, ὑπὸ τὸν τίτλον «*Φιλολογικὴ ἠχὼ*», εἰς τὸ ὁποῖον ὑπῆρξε τακτικὴ χρονογράφος καὶ συνεργάτις. Ἀλλ' ἡ φιλολογικὴ ἠχὼ ἔζησεν ὅσον ζοῦν τὰ ὡραῖα ἄνθη εἰς τὸν κόσμον αὐτόν. Καὶ ἡ Ἀλεξάνδρα ἔμεινεν, ὡς κατὰ τὸ παρελθόν, ἠναγκασμένη νὰ ἐργάζεται ὡς παιδαγωγὸς διὰ νὰ ζῇ. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐξηκολούθει νὰ γράφῃ, ἐπιδοθεῖσα μάλιστα εἰδικώτερον κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἰς τὸ καθαρῶς Βυζαντινὸν διήγημα, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ἐπέτυχε.

Ὡς παιδαγωγὸς ἡ Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου θὰ εἶχε μεγάλας ἐπιτυχίας. Θὰ ἀπέφυγε πάντοτε τὸν δασκαλισμὸν καὶ θὰ ὑπῆρξε μὲ τὰς μαθητρίας της ἡ λεπτὴ ψυχολόγος τῆς παιδικῆς ψυχῆς, ἡ τρυφερὰ ἐργάτις ὡραίων καὶ εὐγενῶν αἰσθημάτων. Χωρὶς νὰ ἔχῃ τίτλους ἀνωτέρας παιδαγωγικῆς μορφώσεως ἡ Ἀλεξάνδρα, θὰ ὑπῆρξεν εἰς τὸ ἔργον ἀνωτέρα κάθε τιτλούχου καὶ πεπειραμένης παιδαγωγοῦ, ἀκριβῶς διότι τὰ παιδιὰ θὰ τὴν ἐνδιέφερον μᾶλλον ὡς ψυχαὶ καὶ ὡς αἰσθήματα παρὰ ὡς κεφάλια προωρισμένα νὰ παραγεμίζωνται μὲ κανόνας τῆς γραμματικῆς καὶ τοῦ Συντακτικοῦ. Ἀλλ' ὅπως ὡς φιλόλογος ἔζησε μᾶλλον ὑπὸ σκιάν, χωρὶς ποτὲ κανὲν μεγάλο φῶς νὰ πέσῃ ἐπάνω της καὶ νὰ τὴν ἀναδείξῃ ὁποία πράγματι ἦτο, ἀπαράλλακτα καὶ ὡς παιδαγωγὸς εἰργάσθη σιωπηλῶς καὶ ἀφανῶς, χωρὶς ἡ φήμη της νὰ ἐξέλθῃ τῶν στενῶν ὁρίων τῶν κέντρων εἰς τὰ ὁποῖα ἔδρασεν.

Ἡ Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου ἀπέθανεν εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ζωῆς καὶ εἰς ἡλικίαν, καθ' ἣν μὲ πνεῦμα ὥριμον πλέον καὶ μὲ πεῖραν τῆς ζωῆς μεγάλην θὰ ἠδύνατο νὰ δώσῃ ἔργα τέλεια καὶ ἄρτια, ἔργα τὰ ὁποῖα θὰ τὴν ἔτασσον πολὺ ὑψηλὰ εἰς τὰς πρώτας θέσεις τῆς συγχρόνου Ἑλληνικῆς λογοτεχνίας. Τὸ τέλος της ὑπῆρξε θλιβερόν, μελαγχολικὸν καὶ ἔρημον, ὅπως καὶ ἡ ζωή της. Ἀπέθανεν ἐντὸς νοσοκομείου, ξένη καὶ ἔρημος, μὲ μόνην τὴν παραμυθίαν ἀδελφοῦ, ὅστις ὑπῆρξεν ἰδικόν της δημιούργημα καὶ ὁ μόνος συγγενὴς καὶ φίλος τῶν τελευταίων ἡμερῶν τῆς ζωῆς της.

Ὁ θάνατός της στερεῖ τὴν ἀναγεννωμένην Ἑλληνικὴν φιλολογίαν μας μιᾶς φυσιογνωμίας ὑπερόχου, μιᾶς Ἑλληνίδος Gyp, ἡ ὁποία ἐὰν ἔζη εἰς ἄλλην χώραν, θὰ ἀπήλαυε ὅσας καὶ ἐκείνη τιμάς, θὰ ἔδρεπεν ὅσας καὶ ἐκείνη δάφνας.

ELISABETH BROWNING

Β'.

Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν «Aurora Seigh»

«Ὅταν ἐπῆγα νὰ ζήσω μὲ τὴν θείαν μου, ἠναγκάσθην νὰ πλέξω τὶς μπουκλές μου, διότι ἡ θεία μου ἀγαποῦσε τὰ ἴσια μαλλιά, ν' ἀρνηθῶ τὰς Τοσκανικὰς λέξεις, τὰς ὁποίας τόσον πολὺ ἀγαπῶ, καὶ αἱ ὁποῖαι ἐπετοῦσαν ἔξω ἀπὸ τὴν καρδιά μου εἰς τὸ μέσον μιᾶς ἀγγλικῆς φράσεως, ὅπως τὰ ἄνθη τὰ ὁποῖα πλέουν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἑνὸς ποταμοῦ· νὰ μάθω τοὺς ψαλμοὺς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν κατήχησιν, ὅλα τὰ σύμβολα τὰ ἄρθρα, τὰς συνθήκας τῶν τωρινῶν χρόνων, συνοπτικοὺς πίνακας ἀπανθρώπων δογμάτων, διότι ἡ θεία μου ἀγαποῦσε τὴν θρησκείαν μὲ ὅλους τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους της· νὰ συμπληρώσω τὰς φιλολογικάς μου γνώσεις εἰς τὴν γαλλικήν, νὰ μάθω γερμανικά, διότι ἀγαποῦσε τὴν ἐλευθέραν ἀνατροφὴν εἰς τὸ ζήτημα τῶν γλωσσῶν ἂν ὄχι τῶν βιβλίων, νὰ ἐμβαθύνω ὀλίγον εἰς τὴν ἀλγεβραν καὶ εἰς τὰ μαθηματικά, νὰ λάβω μίαν ἰδέαν τῶν ἐπιστημῶν, διότι ἡ θεία μου κατηγοροῦσε τὰς ἐπιπολαίους γυναῖκας, νὰ μάθω τὰς βασιλικὰς γενεαλογίας τοῦ Oviedo, τοὺς νόμους τοῦ Βραχμανικοῦ βασιλείου, καὶ ἐγὼ δὲν ἠξεύρω τί ἀκόμη. Διότι ἐκτιμοῦσε τὰς γενικὰς γνώσεις τῶν χρησίμων πραγμάτων. Ἔμαθον πολλὴν μουσικήν, ἀληθινὰ θαύματα εὐκινησίας τῶν δακτύλων, διὰ νὰ παρασύρω τὴν ψυχὴν τῶν ἀκροατῶν εἰς τὸ μέσον καταιγίδος τόνων εἰς φοβερὸν θόρυβον. Ἐζωγράφιζα.... ἐνδυμασίας, τὰς ὁποίας ἀντέγραφα ἀπὸ γαλλικὰς εἰκόνας, νεράϊδες σκεπασμένες εὐπρεπῶς μὲ πέπλον, ἔκαμα ἀπὸ τὸ φυσικὸν ὑδατογραφίας, αἱ ὁποῖαι ἐπέτυχαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον. Ἐχόρευα πόλκα· ἔγνεθα μαλί, ἐγέμιζα μὲ ἄχυρον τεχνητὰ πουλάκια, ἔκαμνα ἄνθη ἀπὸ κερί, καὶ ὅλα αὐτά, διότι ἡ θεία μου ἀγαποῦσε τὰς τελείας νεάνιδας.

Ἐδιάβασα καμμιὰ εἰκοσαριὰ βιβλία διὰ τὴν γυναῖκα, τὰ ὁποῖα ἀπεδείκνυον ὅτι: ἂν αἱ γυναῖκες δὲν σκέπτωνται διόλου, δύνανται νὰ διδάξουν ἄλλους νὰ σκέπτωνται, βιβλία τὰ ὁποῖα βεβαιόνουν ὑψηλοφώνως τὰ δικαιώματά των, νὰ ἐννοοῦν τὴν συνομιλίαν τοῦ συζύγου των, ὅταν δὲν εἶνε πολὺ βαθεῖα καὶ ἀκόμη ν' ἀπαντοῦν: «Βεβαίως» ἢ «ὅπως σᾶς ἀρέσει»— τὰ ὁποῖα βεβαιόνουν τὴν ἱκανότητά των, τὴν μεγάλην ἀντίληψιν των, τὴν ἰδιαιτέραν ἀξίαν των ὡς ἱεραποστόλων, μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ μένουν ἥσυχοι εἰς τὴν ζωὴν τῆς ἑστίας των καὶ νὰ μὴ λέγουν ποτὲ ὄχι, ὅταν ὁ κόσμος λέγῃ *ναί*, διότι αὐτὸ θὰ ἦτο ὀλέθριον· ἡ ἀγγελικὴ ἀρετή του θὰ ἦτο ἡ τελεία ἀφοσίωσις εἰς τὴν διόρθωσιν τῶν φορεμάτων, καὶ εἰς τὴν προπαρασκευὴν τοῦ δείπνου τοῦ οἰκοδεσπότου. Ὡμολογοῦσα ὅτι ἀγαποῦν τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἔμεινε γυναῖκα, καὶ ἐνόμιζα, ἐνῷ ηὐχαρίστουν τὸν Θεόν, ὅτι αἱ γυναῖκες τῆς Ἀγγλίας εἶνε πρότυπον διὰ τὴν ὑφήλιον.

Ἔμαθα τέλος νὰ κάμνω σταυροβελονιά, διότι δὲν τῆς ἤρεσε νὰ μὲ βλέπῃ νὰ περνῶ τὴν βραδυά μου μὲ τὰ χέρια κενὰ καὶ χωρὶς ἀπασχόλησιν. Καμμιὰ φορὰ ἔκαμνα λάθος εἰς τὰ μετάξια καὶ ἐκεντοῦσα τότε εἰς τὰς ἐρωτευμένας μου ποιμενίδας μάτια τριανταφυλλιά, ὅμοια μὲ τὰ παπούτσια των.

Ἔμενα συχνὰ καθισμένη μέσα εἰς τὸ μικρόν μου δωμάτιον τὸ πρωί, πρὶν νὰ ἐξυπνήσουν οἱ ἄλλοι εἰς τὸ σπίτι, καὶ τὸ βράδυ ἀφοῦ ὅλοι ἐκοιμῶντο, ἀπελάμβανα μόνη τὰς εὐλογίας καὶ τὴν χαρὰν τῆς φύσεως. Ἡ σελήνη μὲ τὸ ἀσημένιο της φῶς ἤρχετο νὰ διαλύσῃ τὰς τρελλὰς σκέψεις μου, ὁ ἥλιος μ' ἐμέμφετο διὰ τὴν ἀδιαφορίαν μου πρὸς τὸ ὡραῖον φῶς, τὸ ὁποῖον ἐφώτιζε τὴν παλαιὰν φυλλίραν, καὶ τὸ ὀπῖον ἐχαιρετοῦσαν μόνον τὰ πουλάκια μὲ τὸ γλυκὺ ᾄσμά των. «Ὁ Θεός μοῦ ἔλεγε δὲν ἀκούει ποτὲ τὴν φωνήν σου, ἐκτὸς τὴν νύκτα, ὅταν θρηνῆς».

Τότε κάτι μ' ἐκλόνιζε. Ἐξυπνοῦσα τότε ἀληθινά, ἤνοιγα τὸ παράθυρόν μου καὶ τὴν ψυχήν μου, ἄφηνα νὰ εἰσέλθῃ ὁ ἐξωτερικὸς ἀὴρ καὶ αἱ εἰκόνες τῆς φύσεως, αἱ ὁποῖαι μὲ ἀναζωογονοῦσαν καὶ ἔφεραν πρὸς ἐμὲ διαφόρους ἀποκαλύψεις.

Ὤ! ἡ ζωή!....Ποσάκις δὲν τὴν ἀπορρίπτομεν σκεπτόμενοι: Ἀρκετά, ἀρκετὰ ἐζήσαμεν! Ἰδοὺ ἕνας λόγος νὰ τελειώσωμεν μὲ αὐτήν. Πρέπει νὰ διακόψωμεν πᾶσαν σχέσιν μ' αὐτὴν καὶ μὲ κίνδυνον νὰ φανῶμεν ἀνάξιοι. Καὶ ἰδοὺ ἡμεῖς ἀκρωτηριασμένοι διὰ παντός, νεκροὶ πρὸς τὴν ἐλπίδα. Χαῖρε ζωή!....Καὶ ὅπως ἰδιότροπα παιδιά, κλείομεν τὰ μάτια, νομίζουσαι ὅτι τὰ πάντα ἔχουν λεχθῆ. Τότε ἡ ζωὴ μᾶς προσκαλεῖ μὲ φωνὴν ἀλλαγμένην, ἀποκαλυπτικήν, ἡ ὁποία ἔρχεται ἄνωθεν, ἢ κάτωθεν, ἢ ἀπὸ τὰ πέριξ ἡμῶν· ἴσως τὴν ὀνομάζομεν φωνὴν τῆς Φύσεως ἢ τῆς Ἀγάπης, ἀπατώμενοι ἡμεῖς οἱ ἴδιοι, διότι ἐντρεπόμεθα περισσότερον διὰ τὰς ἰδέας μας παρὰ διὰ τὰς λύπας μας. Ὅ,τι καὶ ἂν εἶνε, εἶνε ἡ φωνὴ τῆς ζωῆς. Ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν εἶνε, συμμαχοῦμεν μὲ τὴν ζωήν.

Ὁμιλῶ διὰ τοὺς ποιητάς, ὡς τὰ μόνα ὄργανα, τὰ ὁποῖα μένουν εἰς τὸν Θεὸν κατὰ τὰς ἡμέρας μας, διὰ νὰ μᾶς λέγουν τὴν ἀλήθειαν ἐκ μέρους του, τὴν πραγματικὴν ἀλήθειαν, τοὺς μόνους ὁδηγούς, οἱ ὁποῖοι διδάσκουν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ν' ἀνακαλύπτῃ εἰς τὴν σκιάν, ἡ ὁποία σχηματίζεται εἰς τοὺς

τοίχους ένὸς ὀστεοδοχείου νεκροταφείου, τὸ ἀληθινὸν ἀνάστημα τοῦ ἀνθρώπου, εὐθύ, θαυμάσιον, καὶ τὸ ὁποῖον ἕνας ἀπόστολος μᾶς λέγει ὅτι εἶνε σῶμα τῶν ἀγγέλων. Καὶ ἐνῷ οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι, κατασκευάζουν σιδηροδρόμους ἢ τηλεγραφικὰς γραμμάς, βασιλεύουν, θερίζουν καὶ τινάζουν τὴν σκόνην πολυτελῶν ταπήτων τοῦ κόσμου τούτου, ὁ ποιητὴς τοὺς σταματᾷ ἔξαφνα μὲ τὴν βροντώδη φωνήν του: «Ἰδοὺ ἡ ψυχή, ἰδοὺ ἡ ζωή, ἰδοὺ ἡ λέξις, ἡ ὁποία λέγεται εἰς τὸν οὐρανόν, ἰδοὺ ὁ Θεὸς κατερχόμενος μεταξύ μας! εἰς τί λοιπὸν εἶσθε ἀπησχολημένοι; — Καὶ ἰδοὺ ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἐργάται τρέμοντες εἰς τὸ μέσον τῆς ἐργασίας των, στρεφόμενοι, ὑψώνοντες τὴν κεφαλὴν καὶ αἰσθανόμενοι διὰ μίαν στιγμὴν ὅτι τὸ τίναγμα τῶν ταπήτων, καὶ ἂν εἶνε ἀκόμη ἕνα ὡραῖον ἔργον, δὲν εἶνε ὅμως τὸ πρώτιστον.

Ὦ ποιηταί μου, εἶμαι λοιπὸν ἕνας ἀπὸ σᾶς ὅπου τόσον ἀγαπῶ, ἢ μόνον διότι σᾶς ἀγαπῶ τόσον ἑνοῦμαι μαζή σας! Ἀπὸ τὸ ἄρωμα αὐτὸ τοῦ θυμαριοῦ, τὸ ὁποῖον προσκολλᾶται εἰς τὰ ὑποδήματά μου, πρέπει νὰ συμπεράνω, ὅτι ἀληθῶς ἀνέβηκα αὐτοπροσώπως τὸν θεῖον λόφον σας, ἢ μόνον ὅτι αἱ ἄκραι τῶν ἐνδυμάτων σας, σειρόμεναι διὰ μέσου τῶν ὀνείρων μου μὲ ἐπότισαν μ' αὐτό; Ἐὰν ἡ χαρά μου καὶ ἡ λύπη μου, ἡ σκέψις μου, αἱ ἐπιθυμίαι μου, ὅπως μερικὰ ὄργανα δὲν ἀντηχοῦν παρὰ εἰς μελῳδικὴν πνοήν, εἶνε ἀνάγκη νὰ εἴπω ὅτι διὰ ν' ἀντηχήσουν ἔχουν ἀνάγκην τῆς ἐμπνεύσεως τῶν ἀσμάτων σας; ἢ ἡ μουσικὴ ἦτο κτῆμά μου, ὅπως ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἰδική του, ὅπως ἡ ψυχή μας μᾶς ἀνήκει, διότι τὴν ἐλάβομεν ἀπὸ ***Ἐκεῖνον*** ὁ ὁποῖος ἐνεφύσησεν εἰς ἡμᾶς τὴν ζωήν; Ἰδοὺ ἕνα πρόβλημα τὸ ὁποῖον ἔχει ἀνάγκην μελέτης κατὰ τὴν ὁμιχλώδη ἐποχήν. Ἐν τούτοις ὁ οὐρανὸς ἦτο αἴθριος, ὅταν ἠσθάνθην διὰ πρώτην φορὰν τὸν σφυγμόν μου νὰ κτυπᾷ πλησίον του, ὅταν οἱ ρυθμικοὶ παλμοὶ τοῦ αἵματός μου καὶ τοῦ ἐγκεφάλου μου, ὅπως ὁ ἀέρας ὁ ὁποῖος καθαρίζει τὸ ἔδαφος, παρασύρων τὰ φύλλα, ἐτάραξαν δι' ἐμὲ τὴν σημασίαν τῶν λέξεων καὶ μοῦ ἀπεκάλυψαν τ' ἀνέκφραστα μυστήρια. Ὦ παραφορὰ καὶ θρίαμβος τοῦ ποιητοῦ! Ἐὰν προφέρῃ ἕνα ἁπλοῦν ***ναί*** ἢ ***ὄχι*** ἄλλου, ἕνα ὁτιδήποτε λόγον ἀνθρώπινον, ἐλπίδος, θὰ εἴπῃ τὸν λόγον αὐτὸν μὲ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε θὰ σὲ διαπεράσῃ ὡς ἀναμμένος σίδηρος, φέρων ἰδιαιτέραν ἀποκάλυψιν, συγκινῶν ὅλων τὰς καρδίας.

Ὦ ζωή! ὦ ποίησις, ὦ σὺ ἡ ἐσωτερικὴ ζωή! Σὺ τῆς ὁποίας αἱ βλέψεις πρὸς τὴν ἀόρατον ἀλήθειαν ὑπερβαίνουν τὰς δυνάμεις τοῦ φυσικοῦ ἀτόμου μας, σύ, βασιλικέ μου ἀετέ, τοῦ ὁποίου τὰ νύχια ἀκόμη θερμὰ ἀπὸ τὸν κεραυνὸν τοῦ Διὸς μὲ ἥρπασαν καὶ μὲ ἔφεραν πολὺ μακρὰν ἀπὸ κάθε ποίμνιον ἕως εἰς τὸν Ὄλυμπον αὐτὸν ὅπου ἔμελλα νὰ ὑπηρετήσω. Τὸ ἔργον μου ἦτο νὰ προσφέρω εἰς τοὺς πάντοτε εὐθύμους αὐτοὺς Θεοὺς τὸ ποτήριον τῆς ἀμβροσίας, ὅπου ἤγγιζον τὰ γελαστὰ χείλη των, μεθυσμένη ἐγὼ ἡ ἰδία ἀπὸ μόνον τὸ βλέμμα τῶν ματιῶν των, ἐνῷ τοὺς ἔδιδα διαδοχικῶς τὸ θεῖον ποτόν. Ὁποίαν θαυμασίαν ὄψιν ἔχουν οἱ Θεοὶ αὐτοί!

Ἀλλ' εἶμαι ἀρά γε ποιήτρια; τὸ ὄνομα εἶναι βασιλικόν, καὶ δὲν τολμῶ ἀληθῶς νὰ ὑπογράψω οὕτω, ὅπως ἕνας πραγματικὸς ἄρχων, παρὰ τὸ πριγκιπικὸν αἷμα, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἔκτοτε ὅτι τρέχει εἰς τὰς φλέβας του, ἔχει τὴν αἴσθησιν ἐμφύτου μεγαλείου καὶ πόνου. Ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν εἶναι δὲν τολμῶ! Εἶναι πολὺ εὔκολον νὰ τρελλαθῇ κανεὶς καὶ νὰ ὑπογράψῃ ὡς Βουρβόνος, κάτω ἀπὸ στέμμα ἀχύρινον: τὸ πρᾶγμα εἶναι πολὺ κοινόν.

(Elisabeth Browning)

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Τὴν μονοτονίαν τῆς διαμονῆς μας εἰς τὴν Κορτίναν ἐποίκιλε τὰς τελευταίας ἡμέρας ἡ ἄφιξις ἐκεῖ μιᾶς Ἀλπινιστρίας, ἡ ὁποία καὶ ἂν ἐφόρει παπούτσια μὲ καρφιά, ὅμως ἡ ἐνδυμασία της ἦτο ἐντελῶς γυναικεία καὶ ἡ φυσιογνωμία της ἐπίσης.

Ἦτο μόνη, ἐκάθητο εἰς τὰ γεύματα εἰς τὸ μεγάλο τραπέζι τοῦ κέντρου, ἐμειδιοῦσεν εἰς ὅλους καὶ ἐφαίνετο ἐπιθυμοῦσα νὰ κάμῃ γνωριμίας, ἴσως ἀπὸ τὴν ἀνάγκην νὰ ὁμιλήσῃ ὀλίγον. Εὐθὺς ἀπὸ τὸ δεύτερον βράδυ μᾶς ἐπλησίασεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ζητοῦσα τὴν ἄδειαν νὰ ρίψῃ ἐν βλέμμα εἰς τὴν ἐφημερίδα, τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ὁποίας ἐγὼ εἶχα τελειώσει. Ἡ ἐπιθυμία τῆς ἀναγνώσεως ἦτο πρόφασις, διότι ἐνῷ δὲν ἀνέγνωσε διόλου, ἤρχισεν ὅμως νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὴν ὁμιλίαν μας.

Ἦτο Ἰταλὶς ἀπὸ τὴν Πάρμαν, ἔζη εἰς τὸ Βερολῖνον καὶ ἤρχετο ἀπὸ τὴν Τεργέστην πεζοποροῦσα καὶ μόνη. Μᾶς ἐζωγράφισε μὲ πολὺν ἐνθουσιασμὸν τὰς γοητείας τῶν πεζοπορῶν αὐτῶν, μᾶς εἶπε πῶς διὰ νὰ συντομεύσῃ τὸν δρόμον ἐσκαρφάλωνε βουνά, πῶς πολλάκις ἠναγκάζετο διὰ νὰ μὴν πέσῃ νὰ περιπατῇ βοηθουμένη ἀπὸ τὰ χέρια της ἐν εἴδει τετραπόδου, πῶς ὑπέφερε τὰς καταιγίδας, ἀλλὰ καὶ πῶς τὰς ἀπελάμβανεν ἀπὸ τὰ ὕψη ἐκεῖνα, πῶς τέλος ἠναγκάσθη νὰ διανυκτερεύσῃ ποτὲ εἰς ἕνα σταθμὸν τῶν Ἀλπινιστῶν, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ὑπῆρχε τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἄλλη ψυχὴ ζῶσα. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι οὔτε ἡ ἡλικία της, οὔτε ἡ καλλονή της ἐπαρουσίαζαν κανένα κίνδυνον δι' αὐτήν, ὁπωσδήποτε ὅμως ὁ φόβος τοὐλάχιστον ὀρνέων καὶ θηρίων ἦτο πάντοτε ἀρκετός.

Ὅσα μᾶς διηγήθη τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἦσαν ἐν γένει πολὺ εὐχάριστα πράγματα καὶ ἀρκετά, ὥστε νὰ δικαιολογοῦν τὴν μανίαν, ἡ ὁποία καταλαμβάνει τὸν κόσμον νὰ ἐκτίθεται εἰς τόσους κόπους καὶ κινδύνους, διὰ νὰ ἀπολαύσῃ ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἑνὸς βουνοῦ τὸ θέαμα τῶν πέριξ. Τώρα τὴν Κορτίναν εἶχεν ἐκλέξει ὡς κέντρον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ ἔκαμνεν ὅλας τὰς τριγύρω ἐκδρομὰς καὶ ἔπειτα θὰ ἐπέστρεφεν εἰς Βενετίαν, πάντοτε πεζοποροῦσα, ἀπὸ τὸν δρόμον ὅπου εἴχομεν ἡμεῖς ἀκολουθήσει.

Καὶ πραγματικῶς εὐθὺς τὴν ἐπαύριον ἔφυγε πρωί, πρωί, καὶ δὲν τὴν εἴδαμεν παρὰ μετὰ δύο ἡμέρας, ὁπόταν ἐπέστρεφεν ἀπὸ τοὺς ***Τρεῖς Σταυροὺς*** καὶ τὴν Μιζουρίναν, ἡ ὁποία ἀπεῖχε μὲν ἀπὸ τὴν Κορτίναν δύο ὥρας μὲ τὴν ἅμαξαν, ἦτο ὅμως καὶ ὀκτακόσια μέτρα ὑψηλότερα ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς. Τὴν ἐκδρομὴν τῆς Μιζουρίνας εἶχε κάμει τὴν ἰδίαν ἡμέραν καὶ ἡ οἰκογένεια ἑνὸς συνταγματάρχου, τοῦ ὁποίου ἡ σύζυγος παχεῖα καὶ ἀρκετὰ élégante, διὰ κάθε ἄλλο ἐφαίνετο καταλληλος, παρὰ διὰ νὰ κάμῃ τοιούτους ἀνηφόρους. Ἐν

τούτοις ἂν καὶ κουρασμένη ὀλίγον, ὅμως ἐφαίνετο ἐνθουσιασμένη καὶ μᾶς ἔλεγεν, ὅτι ἀκριβῶς ἤρχοντο κατ' ἔτος εἰς τὰ βουνὰ διὰ τὰς πεζοπορίας αὐτάς. Εἰς τὴν Βενετίαν ὅπου ἔμεναν ἐπεριπατοῦσαν τόσον ὀλίγον.

Ὅλαι αὐταὶ αἱ διηγήσεις ἀφύπνισαν μέσα μου τὴν ἐνυπάρχουσαν, ὑποθέτω, εἰς κάθε ἄνθρωπον διάθεσιν νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἀπόλαυσιν αὐτὴν τῆς πεζοπορίας εἰς τὰ βουνά. Ἔπεισα σχεδὸν τὸν ἑαυτόν μου, ὅτι θὰ ἠμποροῦσα ἴσως νὰ γίνω πεζοπόρος, ἐὰν βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἐγυμναζόμην εἰς τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς ἀσκήσεως καὶ εὐθὺς τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀπεφάσισα νὰ δοκιμάσω τὰς δυνάμεις μου. Ἡ συντροφός μου ἦτο κακοδιάθετος καὶ δὲν θὰ ἐξήρχετο. Ἡ ἡμέρα ἦτο ὡραία, δροσερά, χωρὶς ἄνεμον καὶ μὲ ἥλιον, ὁ ὁποῖος ἐλυποψυχοῦσεν ἐπάνω εἰς τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν καὶ κάτω εἰς τὴν ζωγραφισμένην κοιλάδα. Ἐξεκίνησα εἰς τὰς τρεῖς, μόνη, μὲ τὴν ὀμπρέλλαν μου ἀντὶ ἄλπενστοκ καὶ ἐπῆρα τὸ μονοπάτι, τὸ ὁποῖον ἔφερεν εἰς τὴν Φαλόρια καὶ τὸ Κρύσταλλον.

Μετὰ ἓν τέταρτον ὁ ἐνθουσιασμός μου εἶχε κατέλθει εἰς τὸ μηδενικόν. Ἤμην κατακόκκινη, καταϋδρωμένη καὶ ἀνέπνεα ὡς ἀσθματική. Ἡ καρδιά μου ἐκτυποῦσε καὶ τὰ αὐτιά μου ἐβούϊζαν. Καὶ ὅμως ἐννοοῦσα νὰ ἐξακολουθήσω. Ἐπῆρα ἕνα ἴσον δρόμον διὰ νὰ ξεκουρασθῷ ὀλίγον καὶ ἔπειτα πάλιν σιγά, σιγά, ἤρχισα νὰ ἀναβαίνω. Ἀφῆκα ὀπίσω μου τὰ ξενοδοχεῖα Φαλόρια καὶ Κρύσταλλον καὶ ἐπροχώρησα ὀλίγον πρὸς τὸ συνεχόμενον με τὰ ξενοδοχεῖα αὐτὰ δάσος.

Γύρω μου καὶ πρὸς τὰ κάτω τὸ θέαμα ἦτο ὡραῖον.

Ἡ Κορτίνα στεφανωμένη πρῶτα μὲ ἕνα στεφάνι χρυσοπράσινον χλόης καὶ ἔπειτα μὲ δεύτερον ἀπὸ τὰ σμαραγδένια δάση της καὶ τρίτον ἀπὸ τὰ διαμαντοσκεπασμένα βουνά της ὁμοιάζει ἀγροτικὴν νύμφην, ἀπὸ ἐκείνας ποῦ ἀπαντῶμεν εἰς τὰς μυθολογουμένας Δρυάδας τῶν βορείων κλιμάτων. Ὁ ἥλιος ὁ ὁποῖος κατέβαινε πλέον νὰ δύσῃ ὀπίσω ἀπὸ τὰ βουνὰ προσέθετε καὶ αὐτὸς τέταρτο στεφάνι ἀπὸ ἀμεθύστους εἰς τὴν εἰκόνα αὐτήν.

Κατελήφθην ἀπὸ μίαν παράδοξον θρησκευτικὴν συγκίνησιν. Ἠσθανόμην τὴν ἀνάγκην νὰ προσευχηθῶ. Μέσα εἰς τὴν ψυχήν μου ὡς Ἑλληνίδος θὰ ὑπάρχουν βέβαια σπέρματα φυσιολατρείας, τὰ ὁποῖα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐξωτερικεύονται μὲ αἰσθήματα κάθε ἄλλο παρὰ αὐστηρὰ χριστιανικά. Ἡ καρδιά μου ἐκτυποῦσε δυνατώτερα, εἰς βαθμόν, ὥστε νὰ μοῦ ἐμποδίζῃ τὴν ἀναπνοήν, ἀλλ' ἠσθανόμην μὲ ἡδονὴν μεγάλην τὴν ἐξάντλησιν καὶ παράλυσιν αὐτὴν τῶν φυσικῶν μου δυνάμεων. Τὸ ἐγώ μου, τὸ μικρὸν καὶ ἄσημον, ἐχάνετο καὶ δι' ἐμὲ ἀκόμη μέσα εἰς τὸ κάλλος καὶ εἰς τὸ μεγαλεῖον ἐκεῖνο.

Τὰ ὕψη εἶνε ἀναμφιβόλως κατοικίαι θεῶν. Οἱ Ἕλληνες οἱ πλέον καλλαίσθητοι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου δὲν ἠμπόρεσαν νὰ δώσουν ἄλλην κατοικίαν εἰς τοὺς θεούς των ἀπὸ τὸν ὡραῖον καὶ ὑψηλὸν Ὄλυμπον. Ἀλλὰ καὶ ἡ Γραφὴ ἔθεσε τὸν Θεὸν τόσον ὑψηλά, ὥστε κανεὶς νὰ μὴν ἠμπορῇ νὰ τὸν φθάσῃ. Οἱ ἄνθρωποι τῶν ὡραίων καὶ ὑψηλῶν ἰδανικῶν, φθανουν ἐνίοτε μετὰ πολλὰς μελέτας καὶ κόπους εἰς ἄλλας σφαίρας φανταστικοῦ ὕψους καὶ εἶνε βεβαίως εὐτυχεῖς. Ἀλλὰ οἱ Ἀλπινισταὶ καὶ αἱ ἄσχημοι καὶ ἠλιοκαϋμέναι Ἀλπινίστριαι ἔχουν ἴσως δίκαιον νὰ θυσιάζουν καὶ κάλλος καὶ χάριν καὶ ἀνάπαυσιν διὰ τὸ προσκύνημα αὐτὸ τῆς φύσεως τῆς ἀπροσίτου, τῆς ἀγρίας, ἡ ὁποία κρύπτει μυστικὰ ἡδονῶν καὶ γοητείας ἀσυγκρίτους.

Ὅταν κατῆλθα εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μου ἦτο πλέον ἀργά. Δὲν εἶπα, νομίζω, εἰς κανένα τὴν ἀπόπειράν μου νὰ γείνω Ἀλπινίστρια. Ἔφαγα ὅμως μὲ περισσοτέραν ὄρεξιν καὶ ἤκουσα τὸ βράδυ ἐκεῖνο μὲ διαφορετικὴν ἀπόλαυσιν τὰς διηγήσεις τῆς Ἀλπινιστρίας μας. Τῆς ἔδειξα δὲ τόσην συμπάθειαν, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ μοῦ ἐξομολογηθῇ τὴν ζωήν της. Ἦτο ὀρφανὴ κόρη ὑποστρατήγου Ἰταλοῦ, ἡ ὁποία εἰς τὸ Βερολῖνον ἐκέρδιζε τὴν ζωήν της δίδουσα μαθήματα Ἰταλικῆς γλώσσης. Δὲν σᾶς τὸ εἶπα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, μᾶς εἶπε, διότι ὁσάκις εἶπα εἰς τὰς νέας γνωριμίας μου, ὅτι εἶμαι διδασκάλισσα, μ' ἐπεριφρόνουν ἔπειτα, ὡς νὰ ἔκαμνα κακὴν πρᾶξιν.

Ἐννοεῖται ὅτι, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἡ πτωχὴ κυρία ἔγινε σχεδὸν φίλη καὶ τακτικὴ συνοδός μας, ἀναντιρρήτως δὲ πολὺ πλέον εὐχάριστος εἰς τὴν συντροφιάν της ἀπὸ τὰς διαφόρους κομήσσας καὶ μαρκησίας, τῶν ὁποίων αἱ ὁμιλίαι περιεστρέφοντο εἰς κοινοτοπίας τῆς ζωῆς τῶν αἰθουσῶν.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΦΥΛΛΑ

Καλή μου φίλη! Πές μου διατὶ τὸ δάκρυ τῶν ὀφθαλμῶν σου ὑγραίνει τὰς παρειὰς τοῦ προσώπου σου; διατὶ τὸ στῆθός σου ὀγκοῦται καὶ ἡ μαύρη μελαγχολία περισφίγγει τὴν πονεμένην ψυχήν; διατὶ δὲν σὲ φαιδρύνει τῆς νεανικῆς χαρᾶς τὸ γλυκύτατον μειδίαμα, τῆς τρελλῆς τοῦ βίου σου ἐποχῆς αἱ ἀνεξάντλητοι ἡδοναί; — Ἐμπρός σου, νὰ ὁ ὡραῖος καὶ ὁ φαιδρὸς κόσμος μέσα εἰς τὸν ὁποῖον πτερυγίζει ὁ αἰώνιος γέλως. Νὰ οἱ ἀκένωτοι θησαυροὶ τῆς ἐξοχῆς. Ὑπὸ τὴν ἥσυχον τῶν δένδρων σκιὰν καὶ τὴν γλυκεῖαν πνοὴν τοῦ ἀνέμου ρέει ἀφελὴς καὶ ἀταραχος ἡ ἀνθρωπίνη ζωή. Τὰ πλούσια ταῦτα κάλλη, αἱ ἀνεκτίμητοι αὗται τοῦ βίου ἡδοναὶ διατὶ δὲν μεταγγίζουν εἰς σὲ τὴν χαράν; — Ποῦ τὸ βαθὺ καὶ μελαγχολικὸν βλέμμα σου στρέφεις; Τὸ ἅρμα τῆς φαντασίας σου εἰς ποίους ἰδανικοὺς κόσμους πτερυγίζει; — Ἄκουσε τὴν συμβουλήν μου! Πέταξε μακρὰν κάθε λυπηρὰν σκέψιν ἡ ὁποία βασανίζει τὸν νοῦν σου. Ἄφησε τὴν ψυχήν σου ἐλευθέραν νὰ ἐκχυθῇ μέσα εἰς τὰς κοσμικὰς ἀπολαύσεις, εἰς τοῦ βίου τὰς ἡδονὰς καὶ τὰ κάλλη τῆς φύσεως.

Ἡ νεότης τοῦ βίου δὲν ἐπανέρχεται πλέον. Παντοτεινὰ δὲν θὰ εἶνε περὶ σὲ ἡ ἄνοιξις. Μετ' ὀλίγον δριμὺς καὶ ἄγριος θὰ σὲ καταλάβῃ ὁ χειμὼν τῆς ζωῆς, καὶ θὰ μαραθοῦν οἱ πόθοι σου καθὼς μαραίνονται καὶ πίπτουν κίτρινα καὶ χλωμὰ ἀπὸ ἓν ἐλαφρότατον φύσημα τοῦ ἀέρος τὰ ξηρὰ φύλλα τοῦ φθινοπώρου· καὶ ὁ νοῦς σου δὲν θὰ στροβιλίζῃ μέσα εἰς τοὺς ὡραίους καὶ ἡδονικοὺς τῶν ὀνείρων κόσμους· μελαγχολικὴ καὶ κατηφὴς θὰ κύπτεις ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν ἐστραμμένον ἔχουσα διηνεκῶς τὸ βλέμμα σου εἰς τὴν γῆν, τὴν ὁποίαν πατεῖς καὶ εἰς τὴν ὁποίαν μετ' ὀλίγον θὰ ἀνοιχθῇ ἕνας ἀπαίσιος λάκκος διὰ νὰ περικαλύψῃ τὸ ἄψυχον σῶμα σου.

Σπόγγισε τὸ θλιβερὸν δάκρυ τὸ ὁποῖον ὑγραίνει τοὺς ὀφθαλμούς σου καὶ ράντισε τὴν ψυχήν σου μὲ τὰ ὡραῖα καὶ ποικιλόχρωμα ἄνθη τῆς εὐδαιμονίας καὶ τῆς χαρᾶς· τοὺς στεναγ-

μούς ἂς ἀντικαταστήσουν τὰ εὐῤῥόσυνα ἄσματα καὶ τῆς ρέμβης τοὺς συλλογισμοὺς καὶ τῆς μονοτόνου ψυχῆς τὴν νεκρικὴν σιγὴν ἂς διαδεχθοῦν τῶν χαρμοσύνων γελώτων καὶ τῶν εὐχαρίστων τέρψεων αἱ φαιδραὶ ἰαχαί.

— Ὄχι γλυκειά μου φίλη! Τὰ παρηγορητικὰ λόγια σου, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε θὰ λησμονήσω καὶ τὰ ὁποῖα μὲ δένουν μὲ τὴν ζωὴν δὲν θὰ κατορθώσουν νὰ μὲ ἀποσύρουν ἀπὸ τὸ ἀπέραντον πέλαγος, εἰς τὴν ἀγρίαν τοῦ ὁποίου τρικυμίαν δεινῶς κατασυντρίβομαι. Μὲ μαγεύουν τὰ κάλλη τοῦ κόσμου, αἱ ἡδοναὶ τῆς ζωῆς, ἀλλ' ἄλλος βαθύτερος πόθος συγκλονίζει τὴν ψυχήν μου. Δὲν ἀποστέργω τὸν φαιδρὸν βίον, ἀλλὰ μία στιγμιαία αὐτοῦ ἀπόλαυσις μοῦ φέρει τοὺς πλέον λυπηροὺς στοχασμούς, ἀντὶ νὰ φαιδρύνῃ τὴν ψυχήν μου μὲ τὰ εὐῤῥόσυνα τῆς χαρᾶς μειδιάματα. — Ὦ ἀνθηρὰ νῆσος, διατὶ νὰ μὴ μείνω καὶ τὸ φθινόπωρον μαζύ σου, νὰ αἰσθανθῶ ἐντὸς τῆς ψυχῆς μου τὸ ῥῖγος τοῦ φθινοπώρου, νὰ θαυμάσω ἀκόμη τὰ ψυχορραγοῦντα κάλλη τοῦ Γαλατᾶ, ν' ἀκούσω τοῦ πευκῶνος τὸν ἀπαίσιον στεναγμὸν ἐπάνω εἰς τὰς κορυφὰς τοῦ δάσους, πλησίον τοῦ Μοναστηρίου, ὅπου τὰ μολυβδόχροα σύννεφα φιλοῦν ἐρωτικὰ τὴν γῆν, ὅπου τὸ κῦμα ἀσπάζεται τὴν ἄμμον; διατὶ νὰ μὴ μείνω ἀκόμη νὰ θαυμάσω τὸ μεγαλεῖον τῆς φύσεως, νὰ αἰσθανθῶ ἐν τῇ ψυχῇ μου τὴν ἀνατολὴν τοῦ φθινοπωρινοῦ ἡλίου, ν' ἀποδιώξω τοὺς πικροὺς διαλογισμούς μου. — Διατὶ νὰ μὴ μένω νὰ χαρῶ τὸ ὡραῖον, τὸ μελαγχολικὸν φθινόπωρον, τὸ ὁποῖον τόσον πολὺ ὁμοιάζει μὲ τὴν βασανισμένην μου ψυχήν;

Γύθειον 3 Νοεμβρίου 1905. Σ. Β.

ΕΝ ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΛΑΪΚΟΝ ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟΝ

Κτισμένον κατὰ τοὺς ὅρους καὶ τοὺς κανόνας τῆς Παιδαγωγικῆς καὶ τῆς Ὑγιεινῆς, πραγματικὸς Φρεβολιανὸς κῆπος, εἰς τὸν ὁποῖον καλλιεργεῖται ἀπὸ τὰ τρυφερὰ χρόνια τῆς νηπιακῆς ἡλικίας ἡ ἕξις πρὸς τὴν τάξιν, πρὸς τὴν ἁρμονίαν, πρὸς τὴν καθαριότητα καὶ πρὸς τὴν μεθοδικὴν ἐργασίαν, τὸ Νηπιαγωγεῖον Πειραιῶς ἐτέλεσε προχθὲς τὴν Κυριακὴν τὰ ἐπίσημα ἐγκαίνιά του.

Τὸ Νηπιαγωγεῖον αὐτὸ ἱδρύθη ἀπὸ τὰ εἰσοδήματα τῆς μεγάλης οἰκίας Β. Μελᾶ, τὴν ὁποίαν ὁ διαθέτης ὥρισε πρὸς ἵδρυσιν λαϊκῶν νηπιαγωγείων ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν εἰς πᾶσαν ἄλλην πόλιν καὶ χωρίον τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ κ. Βικέλας, ὡς ἐκτελεστὴς τοῦ ὅρου τούτου τῆς διαθήκης προσέφερεν εἰς τὸν δήμαρχον Πειραιῶς τὴν ὡραίαν οἰκοδομήν, ὑπὸ τὸν ὅρον, ὅπως ἡ λειτουργία τοῦ σχολείου τούτου τῶν μικρῶν ἀνατεθῇ εἰς τὸ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς κ. Αἰκ. Λασκαρίδου Ἐκπαιδευτικὸν Τμῆμα τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων, ἐπὶ μίαν πεντετείαν.

Ἐγὼ θὰ ηὐχόμην, ὅπως ἡ ἐποπτεία τοῦ Νηπιαγωγείου ἀνατεθῇ ἰσοβίως εἰς τὴν κ. Αἰκ. Λασκαρίδου, καὶ μαζὶ μὲ αὐτὸ ὅλων τῶν δημοτικῶν σχολείων ἀῤῥένων καὶ θηλέων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Μόνον τότε ὑπὸ τὴν ἄγρυπνον ἐπίβλεψιν κυριῶν καταλλήλως ὑπὸ τῆς κ. Αἰκ. Λασκαρίδου κατηρτισμένων, τὰ δημοτικὰ σχολεῖα θὰ ἀνταπεκρίνοντο εἰς τὸν προορισμόν των.

Ἐνόσῳ τοῦτο δὲν γίνεται, ὅ,τι κατορθώνει, οἰκοδομεῖ καὶ στερεόνει τὸ νηπιαγωγεῖον εἰς ἕξιν τάξεως, καθαριότητος, μεθοδικῆς ἀφυπνίσεως τῶν πνευματικῶν δυνάμεων καὶ συστηματικῆς ἐργασίας, τὸ καταστρέφει ἔπειτα τὸ Δημοτικὸν Σχολεῖον μὲ τὴν ἀκαταστασίαν καὶ ἐγκατάλειψιν κατὰ τὸ πολὺ εἰς τὴν τύχην των, τῶν μικρῶν παιδῶν.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΦΡΑΟΥΛΕΣ

Ἦτο ἕνα θυμάσιον διαμέρισμα τοῦ κήπου, ὅλον φυτευμένον μὲ φράουλες. Ἐγίνετο φανερὸν ὅτι ὁ κύριος τοῦ περιβολιοῦ ἤξευρε νὰ ἐκτιμᾷ κατὰ τὴν ἀξίαν τους τοὺς ὡραίους καρπούς, τῶν ὁποίων τὰ χρώματα καὶ τὸ ἄρωμα περικλείουν ὅλην τὴν δόξαν τῆς ἀνοίξεως δὲν ὑπῆρχε κανὲν παράσιτον φυτόν, κανεὶς κλῶνος περιττὸς εἰς τὶς φράουλες, οἱ θάμνοι ὑψοῦντο ὄρθιοι καὶ ὑπηρήφανοι, στολισμένοι ἢ μὲ τὰ κάτασπρα ἄνθη των ἢ μὲ τοὺς χρωματισμένους καρποὺς των.

Τὸ διαμέρισμα αὐτὸ ἦτο ἀρκετὰ μεγάλον καὶ τὰ φυτὰ ἐμετροῦντο κατὰ ἑκατοντάδας· αἱ μέλισσαι καὶ ἡ πεταλοῦδες ἐπετοῦσαν ἐπάνω ἀπὸ τοὺς ὡραίους θάμνους καὶ τὰς ἐσυνώδευε ὁλόκληρος κόσμος ἐντόμων· ἐγίνετο ἐλαφρὸς θόρυβος ἀπὸ τὰ πτερά των, ὅμοιος, εἰς μικρόν, μὲ τὸν θόρυβον τοῦ βιαστικοῦ πλήθους, κατὰ τὴν ἡμέραν πανηγύρεως. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἦσαν φυτευμένες τριανταφυλλιές γεμάταις ἄνθη, καὶ ἀδέλφωναν τὸ ἄρωμά των, μὲ τὸ τῶν φραουλῶν· παρέκει τὰ αἰγοκλίματα ἀνέβαινον ἐπάνω εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἐγέμιζαν τὸν ἀέρα μὲ τὴν μεθυστικὴν μυρωδιά των.

Ἡ Ἰουλιάνη γονατισμένη εἰς τὸ μονοπάτι, ἐμάζευε μὲ προσοχὴν τὰς πλέον ὡρίμους, ἀκεστὰ ἀργὰ διὰ νὰ ἔχῃ διαλυθῇ ἡ πάχνη ἡ ὁποία τὰς εἶχε σκεπάσει, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ ἑνωρίς, ὥστε ὁ ἥλιος νὰ μὴν ἔχῃ πολὺ ὑψωθῇ. Μὲ τὸ ἕνα χέρι ἐκρατοῦσε τὸ ἀπὸ ἄσπρη πορσελάνα πιάτο, τὸ ὁποῖον εἶχε σκεπάσει μ' ἕνα μεγάλο φύλλον ἀπὸ κλῖμα καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ γυριστὸν ψαλίδι. Κράκ, ἔκαμνε τὸ καλίδι καὶ ἀμέσως μία φράουλα ἔπεφτε μέσα εἰς τὸ πιάτο. Τὰ λεπτὰ δάκτυλά της ἔψαχναν μέσα εἰς τὰ φύλλα καὶ παρουσίαζαν εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ τοὺς περισσότερον κρυμμένους καρπούς.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ κρύπτεσθαι μικροῦλες μου, ἔλεγε ἡ Ἰουλιανή, θὰ φαγωθῆτε ὅτι καὶ ἂν κάμετε σήμερα τὸ πρωί!

Ἐμειδιοῦσεν ἀορίστως καὶ ἐκοκκίνιζεν ὀλίγον, ὅταν ἐσκέπτετο τὸ πρόγευμα. Ἕνας συνδαιτημών εἶχεν ἔλθει, αἰφνιδίως, εἰς τὴν ἥσυχον ἐκείνην κατοικίαν, ὅπου ἐπερνοῦσον τὸ καλοκαῖρι, σχεδὸν ἀπομονομένοι, ὁ πατέρας της, ἡ μητέρα της καὶ ἐκείνη. Ἦτο φίλος τῆς οἰκογενείας ἕνας νέος φίλος, ἡ διὰ νὰ εἴπωμεν καλλύτερον ὁ υἱὸς ἑνὸς φίλου. Εἶχεν ἔλθει κατὰ τὰς δέκα χωρὶς νὰ τὸν περιμένουν.

— Ἔρχεσθε νὰ προγευματίσετε μαζῆ μας, ἠρώτησε ἡ μητέρα.

— Μάλιστα . . . μάλιστα ἀπεκρίθη ὁ Μαρσὲλ λιγάκι στενοχωρημένος.

— Ἐκάμετε πολὺ καλά, εἶπε ὁ πατήρ.

Ἡ Ἰουλιανὴ δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλ' ἐπῆγεν εἰς τοὺς σταύλους τῶν ἀγελάδων νὰ παρατηρήσῃ τὸ φρέσκο τυρί της τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο ἀρκετὰ μεγάλο διὰ τέσσερες. Δὲν πειράζει θὰ προσθέσωμεν ἀκόμη καὶ ὀλίγην κρέμαν. Καὶ φράουλες;

Ὅταν ἐπανήρχετο εἰς τὴν αὶ ουθαν, ὅπου εὑρίσκοντο ὁ νέος ξένος ἡ μητέρα της καὶ ὁ πατέρας της, ἡ μητέρα εἶπε μόλις ἤκουσε τὸ ἐλαφρὸν βῆμά της:

— Ἰουλιανή, πήγαινε νὰ μαζεύσῃς φράουλες. Μάζεψε πολλάς.

Χωρὶς νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ σαλόνι, ἡ Ἰουλιανὴ ἐπῆρεν ἕνα πιάτο καὶ ἕνα ψαλῖδι. Πολλὲς φράουλες. Μήπως ἦτο ἀνάγκη νὰ τῆς τὸ εἴπουν; Ὁ κύριος Μαρσὲλ ἀγαποῦσε τὲς φράουλες.

Καὶ ἐνῷ ἐσύναζε ἡ Ἰουλιανὴ τοὺς ὡρίμους καρποὺς ἐμειδιοῦσεν ἀορίστως καὶ ἐκοκκίνιζε κάτω ἀπὸ τὸ μεγάλο ἄσπρο καπέλλο της τὸ γαρνιρισμένον ὀλόγυρα μ' ἕναν πλισέ.

— Τὸ φόρεμά μου, δὲν εἶνε κακό, ἐσκέπτετο ἐνῷ ἐπροχωροῦσε εἰς τὸ ἔργον της, νομίζω ὅτι μικρὰ λιλὰ σχέδια ἐπάνω εἰς ἄσπρον ὕφασμα εἶνε πολὺ ὡραῖα, μάλιστα, εἶνε σηδηρομένον σήμερον τὸ πρωί . . . Νομίζω ὅτι δὲν τὸ ἀποστρέφεται. Ἐστάθη καὶ τὸ παρετήρη ἀκίνητος. Πεταλοῦδες καὶ μέλισσες ἐπλησίασαν εἰς τὰ ὡραῖα ἀνοικτὰ ἄνθη . . . ἡ Ἰουλιανὴ ἐσκέπτετο.

— Ἕνα μικρὸ σπιτάκι εἰς τὸ ἄκρον ἑνὸς δάσους, ὅπως αὐτό, ἀλλὰ μικρότερον . . . Θὰ εἶμαι μόνη ὅλην τὴν ἡμέραν διότι εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐργασθῇ. . . Κατὰ τὰς ἕξ θὰ ἔρχομαι εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δρόμου διὰ νὰ ἴδω. . . .

Νὰ ἴδῃ τί ἡ Ἰουλιανή;

Ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ τὸ ψαλίδι ἔκαμε: κράκ, κράκ, συνεχῶς. Ἕνα βῆμα ἠκούσθη εἰς τὴν ἄμμον καὶ μία σκιὰ ἐφάνη μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἡλίου, ἐσήκωσε τὸ κεφάλι μὲ ὕφος ἔκπληκτον, ὡς νὰ μὴν ἐγνώριζε, ποῖος εὑρίσκετο ἐκεῖ ὡς ἐκ θαύματος.

— Ἡ μητέρα σας μ' ἔστειλε νὰ σᾶς βοηθήσω, εἶπεν ὁ Μαρσέλ. Θὰ κρατῶ τὸ πιάτο, θέλετε;

Τοῦ τὸ ἔδωκα, καὶ μὲ ὕφος πολὺ ἀπησχολημένον, ἐβύθισε τὸ ψαλίδι μεταξὺ τῶν φίλων.

— Ἰουλιανή, εἶπεν ὁ νεανίας.

Ἐβύθισε καὶ τὸ χέρι της μαζῆ μὲ τὸ ψαλίδι. Ἕως ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὴν ὠνόμαζε Δεσποινίδα. Μὲ τὴν ἄκραν τοῦ ματιοῦ ἐκύτταζε πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ σπιτιοῦ Ἡ μητέρα της ἦτο εἰς τὸ κεφαλάσκαλον μὲ τὸ κεφάλι γυρισμένον πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, ὡς

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΗΡΟΤΡΟΦΙΚΗΣ

Ἀπὸ τὰς γυναικείας ἑταιρείας, αἱ ὁποῖαι ἐργάζονται δραστηρίως μὲ βλέψεις ὠφελείας εἰς τὸν τόπον ἀποτέρου μέλλοντος καὶ μὲ πρόγραμμα εὐεργετικὸν καὶ παραγωγὸν πλουτοφόρου ἐργασίας διὰ τὰς γυναῖκας τοῦ λαοῦ εἶναι ἡ Σηροτροφικὴ Ἑταιρεία, ἡ προεδρευομένη ὑπὸ τῆς κ. Αἰκ. Σλατάνου.

Ἀπὸ ἓν βιβλιαράκι τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη ἐν ἤδη λογοδοσίας αὐτῆς, ἐξάγεται ἓν συμπέρασμα εὐχάριστον, παρήγορον, ἐνθουσιῶδες. Ὅτι αἱ κυρίαι αὐταὶ κατώρθωσαν ἀληθῆ θαύματα εἰς τὸ μικρὸν διάστημα τῆς ἀπὸ τῆς Γεωργικῆς Ἑταιρείας ἀποσπάσεώς των.

Ἀνὰ χιλιάδας διένειμαν σενδρύλια μωρεῶν καθ' ὅλην σχεδὸν τὴν Ἑλλάδα καὶ ὑποεπιτροπὰς ἵδρυσαν πολυπληθεῖς κυριῶν καὶ πόλεις καὶ χωρία, διὰ τῶν ὁποίων ἐξαπλοῦται καὶ καλλιεργεῖται ἡ ἰδέα τῆς διὰ τῆς σηροτροφίας ἀναγεννήσεως τῆς βιομηχανίας τῆς μετάξης εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Μεταξόσπορος πρώτης ποιότητος, ὁδηγίαι ἔντυποι τῆς καλλιεργείας, μαθήματα διδόμενα ἀπὸ τὴν κ. Σλατάνου καὶ τὰς λοιπὰς συναδέλφους της, τέλος τίποτε δὲν παρημελήθη, ὅπως ἡ βιομηχανία τῆς μετάξης ἀνθήσῃ καὶ ἡ Ἑλλὰς ἀναδασωθεῖ ἀπὸ μωρέας, ἀπὸ τὸ εὐεργετικὸν αὐτὸ καὶ γόνιμον δένδρον, τὸ ὁποῖον χωρὶς καλλιέργειαν καὶ χωρὶς φροντίδας σκορπίζει τόσην ζωὴν καὶ ἄνεσιν εἰς τοὺς πτωχούς, τόσην πολετέλειαν καὶ κάλλος καὶ ἀβρότητα εἰς τοὺς χαιδεμένους τῆς τύχης.

Ἡ σηροτροφικὴ Ἑταιρεία δὲν εἶνε καὶ αὐτὴ σωματεῖον πλούσιον. ὅπως δὲν εἶνε πλούσια ἐν Ἑλλάδι τὰ σωματεῖα, τὰ ὁποῖα δὲν προορίζονται διὰ νοσηλείαν ἑτοιμοθανάτων. Οἱ δὲ ὁμογενεῖς ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων ἐσυνείθισαν ἕως τώρα νὰ κληροδοτοῦν τὸν πλοῦτόν των μόνον εἰς τοὺς ἀσθενεῖς. Ἐπαγγελματικὰ σχολεῖα, ἄσυλα ἐργατίδων, ἄσυλα μικρῶν παιδιῶν καὶ ὅλα τὰ προβληματικῆς φιλανθρωπίας ἱδρύματα δὲν εἵλκυσαν ἕως τώρα τὴν προσοχὴν τῶν μεγάλων φιλανθρώπων καὶ εἶνε καταδικασμένα νὰ ζοῦν ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ἐκ τῶν γλίσχρων συνεισφορῶν τῶν μελῶν των ὡς καὶ ἐξ ἑορτῶν φιλανθρωπικῶν.

Ἡ Σηροτροφικὴ Ἑταιρεία εὑρίσκεται εἰς τὴν κατηγορίαν αὐτήν. Διὰ αὐτὸ καὶ διοργανόνει τὴν Παρασκευὴν τοῦ Πάσχα ἑορτὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, μεταμεσημβρινὸν χορὸν εἰς τὰς ὡραίας αἰθούσας τοῦ Ἀκταίου, αἱ εἰσπράξεις τοῦ ὁποίου θὰ διατεθοῦν ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ, τὸν ὁποῖον ἐπιδιώκει ἡ σηροτροφικὴ Ἑταιρεία.

Δὲν ὑπέρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ ὡραία ἑορτὴ θὰ ἐπιτύχῃ, χάρις εἰς τὴν πρόθυμον συμμετοχὴν εἰς αὐτὴν ὅλων τῶν κυριῶν καὶ τῶν κυρίων οἱ ὁποῖοι καὶ τὸν σκοπὸν τῆς Ἑταιρείας ἐννοοῦν καὶ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου αὐτῆς ἐπιθυμοῦν νὰ συντελέσουν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Β. Ν. Ρ. Ἀγρίνιον. Εὐχαριστίας θερμάς, διὰ πληροφορίας. Κον Σ. Κ. Μ. Κεφαλληνίαν. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας.—Καν Μ. Θ. Χαλκίδα. ἐΕνεγράφητε. Τὰ φύλλα ἀπεστάλησαν. Εὐαρήνθηντε νὰ ἀποστείλετε τὴν συνδρομήν σας ταχυδρομικῶς.—Κον Α. Κ. ἰατρόν. Ζαβέρδαν. Ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος εἶναι ἐπίσης τακτικὴ συνδρομήτριά μας εἰς Ζαβέρδαν. Τὰ πρὸς ὑμᾶς φύλλα στέλλονται ἐκ δευτέρου.—Καν Δ. Σ. Κ. Κάϊρον. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίαι. Καν Ὑ. Στ. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐπιστολὴ μετὰ συναλαγματικῆς ἐλήφθη. Εὐχαριστίας πολλάς. Ἀλλὰ διὰ τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον με ζήτημα κανεὶς λόγος. Μήπως δὲν ἀνεγνώσθη παρὰ τὸ περὶ ὑποθέσεων μέρος τοῦ γράμματός μου; Γράφω. Κα Αἰκ. Δ. Σάμον. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Εὐγνωμονῶ δι' εὐγενῆ προθυμίαν. Φύλλα πρὸς νέους συνδρομητὰς καὶ βιβλία ἀπεστάλησαν.—Καν Ἑλ. Ρ. Μονεμβασίαν. Χρήματα ἐλήφθησαν, ὡς ἡ ἐπιστολή σας μετὰ σχετικῶν πληροφοριῶν. Εὐχαριστῶ θερμῶς δι' εὐγενῆ προθυμίαν.—Δα Μ. Π. Μόναχον. Ἐλή-

τὰ σύνεφα πρὸς τὸ μέρος τῆς μεσημβρίας νὰ ἦσαν ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέροντα.

— Ἰουλιανή. . . .

Ἡ φωνὴ ἦτο σοβαρὰ καὶ γλυκεῖα, σχεδὸν ἔτρεμε Ἡ Ἰουλιανὴ δὲν εἶχε ποτὲ ἀκούσει τὴν φωνὴν αὐτὴν καὶ τὴν ἠσθάνθη ν' ἀντηχῇ εἰς τὸ βάθος τῆς καρδιᾶς της.

— Ἰουλιανή, ἡ μητέρα σας μοῦ εἶπε ὅτι ἠμπορῶ νὰ σᾶς ζητήσω...

Ἀναμφιβόλως ἔτρεμε. Ἀκούμβισε τὸ πιάτο κατὰ γῆς· ἡ νέα τὸ ἐπῆρε ἀμέσως καὶ κράκ, κράκ, κράκ, τρεῖς φράουλες ἔπεσαν μέσα εἰς αὐτό, ἀλλὰ δὲν ἦσαν ὥριμες.

Ἐὰν ἠθέλατε, ἐπανέλαβεν ὁ νέος, θὰ εἴχομεν ἕνα μικρὸ σπιτάκι εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δάσους, ὅπως αὐτό, ἀλλὰ μικρότερον. . .

Ἡ Ἰουλιανὴ ἐμειδίασε χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια. . .

Ἦτο ὅτι πρὸ ὀλίγου ἐσκέπτετο αὐτὴ ἡ ἰδία.

— Θὰ εἶσθε μόνη τὴν ἡμέραν, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἕξ θὰ ἐπιστρέφω καί . . . καὶ θὰ εἴμεθα τόσον εὐτυχεῖς, Ἰουλιανή, ἐὰν ἤθελες νὰ γίνῃς γυναῖκά μου.

Ἐκείνη δὲν ἀπεκρίθη τίποτε, ἐκεῖνος ἐπῆρε τὸ χέρι, ὅπου ἐκρατοῦσε τὸ ψαλίδι καὶ τὸ ἐκράτησε ἀκίνητον ἀνάμεσα εἰς τὸ ἰδικόν του.

— Πές μου θέλεις; τῆς εἶπε πολὺ σιγά.

Ἡ φωνή του ἦτο ἥσυχος, ἀλλὰ τώρα ἡ Ἰουλιανὴ ἔτρεμε. Νέον βῆμα ἠκούσθη εἰς τὴν ἄμμον, ἡ νέα ἐτράβηξε τὸ χέρι της καὶ ἤρχεσε νὰ κόβῃ γρήγορα, γρήγορα. . .

— Ἰουλιανή, τί κάμνεις; κόβεις τὰ ἄνθη, εἶπεν ἡ μητέρα.

— Ὦ! μαμᾶ, εἶπε ἐκείνη, ἀφήσασα νὰ πέσουν τὸ πιάτο καὶ τὸ ψαλίδι. Μ' ἕνα πήδημα ἐσηκώθη καὶ ἔτρεξε νὰ κρύψῃ εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας της τὸ πρόσωπόν της, ἡ ὁποία τῆς ἐχάϊδευε μὲ καλοσύνην τὰ μαλλιά.

— Μαρσέλ, νομίζω ὅτι δέχετε εἶπεν ἡ καλὴ κυρία, μειδιῶσα.

φθησαν πάντα τὰ ἀπσταλέντα. Εἶχον ἀπαντήσει εἰς τὴν πρώτην μετὰ τὸ Ν. Ε. ἐωιστολήν σας. Φαίνεται ὅτι δὲν ἐλάβετε τίποτε. Γράφω καὶ πάλιν. Καν Κ. Λ. Κ. Γύθειον. Ἐλήφθησαν. Νέα συνδρομήτρια Ἐνεγράφη. Θερμὰς εὐχαριστίας —Κον Δ. Π. Κοραβίαν. Ἐλήφθησαν. Λαμβάνετε τὴν ἀπόδειξίν σας τοῦ 190 . Νέα ἐνεγγράφη. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς κρίσεις. Ὑπόλοιπον διετέθη κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας. Δα Εὐ Μ. Καλλίπολιν, Τὸ λάθος τῆς διευθύνσεως ἐδιωρθώθη.—Δα Δ. Ρ. Κυδωνίας. Συνεμορφώθημεν μὲ τὰς ὁδηγίας σας. Ἔγραψα.—Καν Μ. Α. Βῶλον. Τὰ ζητηθέντα φύλλα ἐστάλησαν. Στέλλονται δὲ πάντοτε ἀνελλιπῶς εἰς δέμα ὅλων τῶν συνδρομητριῶν τοῦ Βώλου. Τὰς συνδρομὰς 1905 καὶ 1906 ἀποστέλλετε διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς. Θὰ σᾶς γράψω, εὐθὺς ὡς εὐκαιρήσω.—Καν Α. Β. Γιούργεβον. Ἔβραψα τότε ἀμέσως εὐχαριστοῦσα. Γράφω. καὶ πάλιν.—Καν Στ. Δ. Β. Γύθειον. Φαίνεται ὅτι τὸ χειρόγραφον, τὸ ὁποῖον εἶχε σταλῆ ἔκτοτε εἰς τὸ τυπογραφεῖον, εἶχε παραπέσει. Καὶ μόλις τώρα ἀνευρέθη. Ἀδιάφορον, ἐὰν παρῆλθε τὸ φθινόπωρον, ἀφοῦ φέρει τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἐγράφη. Τὸ ὕφος εἶναι καλὸν καὶ ἠμπορεῖτε μετ' ἐπιτυχίας νὰ πραγματευθῆτε θέματα σοβαρώτερα.—Καν Α. Π. Σ. Σύρον. Ἡ Ἀγγελία ἀπεστάλη εἰς πολλάς, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτελέσμα Ἐὰν εἰξεύρετε πόσοι ἀγῶνες καταβάλλονται διὰ τὴν εἴσπραξιν τῶν πέντε δραχμῶν ἀπὸ τοὺς περισσοτέρους ἀναγνώστας της καὶ ἐὰν εἰξεύρετε διατὶ διεκόπη ἡ ἔκδοσις τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» θὰ ἐνοούσατε διατὶ ἀδυνατῶ νὰ ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν σας.—Δα Στ. Α. Γ. Τῆνον. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς Δα Ι.Π. Βάρναν Εἶχε καὶ πάλιν ἐμποδισθῆ ἡ κυκλοφορία. Ἀλλὰ τώρα πλέον ἐλήφθη μέτρον γενικὸν προηγούμενα θὰ σᾶς σταλοῦν ὅλα.—Καν Ε. Ι. Κ. Ἀθήναι. Εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς σας. Καν Κ. Γ. Ἄνδρον. Σᾶς εὐγνωμονῶ δι' εὐγενῆ προθυμίαν καὶ καλὰς ὑπὲρ τοῦ ἔργου μου ἐνεργείας σας. Ἀποδείξεις ἀπεστάλησαν,

ΣΥΝΤΑΓΗ

Μακαρόνια στὸ φοῦρνο.—Βράζετε μακαρόνια ὅτι ποιότητος θέλετε, ἔπειτα κάμνομεν ἄσπρη σάλτσαν εἰς τὴν ὁποίαν προσθέτομεν δύο-τρεῖς κρόκους αὐγῶν. Ἔπειτα ἀλείφομεν μίαν καραβάναν μὲ βούτυρον καὶ στρόνομεν ἔπειτα τὰ μακαρόνια μας, μία σειρὰ μακαρόνια μία σάλτσα καὶ μία τυρὶ τρυμμένο (ἢ περμετζάνα ἢ κασέρι) καὶ ἀφοῦ τὰ ἑτοιμάσωμεν, βάζομεν ἀπὸ ἐπάνω ἕνα στρῶμα σάλτσας καὶ ἀπὸ πάνω ψωμὶ τρυμμένο καὶ τυρὶ ἀνακατευμένα, τὰ ζεματίζομεν μὲ ὀλίγον βούτυρον καὶ τὰ βάζομεν εἰς φοῦρνον ἀρκετὰ ζεστὸν ἕως νὰ πάρουν χρῶμα.

PFARMACIE FRANÇAISE

Τὸ Γαλλικὸν Φαρμακεῖον πλὴν τῶν ἐκλεκτῶν φαρμάκων, τὰ ὁποῖα φέρει κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, πλὴν ὅλων τῶν specialités Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας ἔχει καὶ τὴν πλουσιωτέραν συλλογὴν εἰδῶν καλλυντικῶν καὶ ὑγιεινῆς τῆς τουαλέτας.

Créme Simon καὶ ὅλα τὰ εἴδη ἀλειφῶν καὶ κοσμητικῶν κατασκευασμάτων, ὑγιεινῶν διὰ τὰ χέρια καὶ τὰ νύχια καὶ τὴν ἐπιδερμίδα ἐν γένει. Ὅλα τὰ εἴδη τῶν χημικῶν ὑδάτων διὰ τὴν διατήτησιν καὶ αὔξησιν τῶν μαλλιῶν, ὅλα τὰ ὑγιεινὰ ἅλατα διὰ τὴν κατ' οἶκον παρασκευὴν θερμῶν ἰαματικῶν λουτρῶν, τέλος κάθε πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἀνάγεται εἰς τὴν γενικὴν ὑγιεινήν.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ γαλλικὸν Φαρμακεῖον ἔχει τηλέφωνον ὑπ' ἀρ. 376, δύναται καὶ τηλεφωνικῶς εἰδοποιούμενον εἰς πᾶσαν ὥραν ἡμέρας καὶ νυκτὸς νὰ ἀποστέλλῃ πᾶσαν παραγγελίαν τῶν πελατῶν του.

Παρακαλοῦνται αἱ κ.κ. συνδρομήτριαι ὡς καὶ αἱ κ.κ. ἀνταποκρίτριαι καὶ ἀνταποκριταί μας, οἱ καθυστεροῦντες συνδρομὰς νὰ ἀποστείλωσιν αὐτὰς ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον.

ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Τὰ φορέματα τῶν χορῶν καὶ ἑσπερίδων σας, τὰ μεταξωτά σας τὰ διαφανῆ καὶ τῆς chemisettes τῆς ἐποχῆς καὶ τῆς écharpes καὶ τὰ μεταξωτά σας δι' ἔπιπλα ἀπὸ τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου μέγα κατάστημα μεταξωτῶν τῆς κ. Σπάρτης Καρασταμάτη, ἐπὶ τῇ ἐκτάκτῳ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκπτώσεως τῶν τιμῶν της 30 ο/ο.

ΕΠΙΤΥΧΙΑ 25 ΕΤΩΝ

ΒΑΛΣΑΜΙΝΗ ΚΡΕΜ ΚΑΝΤΖΟΥΚ

Εὐνοούμενον ὑπὸ τῶν κυριῶν

Ἐναντίον τῶν ρυτίδων καὶ τῶν ἀκροχορδώνων τοῦ δέρματος

ΠΑΝΤΟΤΕ 20 ΕΤΩΝ

Πρὸς διατήρησιν τῆς ἀνθηρότητος τοῦ σώματος καὶ τῆς ἁπαλότητος τοῦ δέρματος, καὶ εἰς προφύλαξιν ἀπὸ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου καὶ ἀπὸ τοῦ μεγάλου ψύχους.

Ἐκ τῶν πολυαρίθμων σκευασιῶν, αἵτινες μέχρι τοῦδε ἐφευρέθησαν πρὸς ἐπανόρθωσιν τῶν φυσικῶν ἀτελειῶν ἢ τῶν ἀνωμαλιῶν τοῦ δέρματος παρὰ ταῖς Κυρίαις διακρίνεται ἡ ΒΑΛΣΑΜΙΝΗ ΚΡΕΜ ΚΑΝΤΖΟΥΚ, σκευασία νεωτάτη καὶ ἀξία συστάσεως, ἰδίᾳ διὰ τὴν ἐντελῆ αὐτῆς ἀβλάβειαν, διὰ τὴν εὐωδίαν, τὴν βεβαίαν ἐνέργειαν καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν χρήσεων αὐτῆς, διότι δύναταί τις νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὴν διὰ τὸ πρόσωπον, τὰς χεῖρας καὶ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ σώματος.

Εἰς τὸ πρόσωπον συχνάκις ἀναφαίνονται διάφορα ἐξανθήματα, ἀφ' ὧν δύναταί τις νὰ προφυλαχθῇ ἢ ν' ἀπαλλαγῇ, σπογγίζων πρωΐαν καὶ ἑσπέραν τὸ πρόσωπον μὲ λεπτὸν ὕφασμα βεβρεγμένον ἐντὸς ΒΑΛΣΑΜΙΝΗΣ, ἡ ὁποία διατηρεῖ τὴν ἐπιδερμίδα καὶ καθιστᾷ αὐτὴν ἁβράν, μαλακήν, λευκήν, ἐνὶ λόγῳ ὡραιοτάτην.

Οἱ ἰατροὶ συνιστῶσιν αὐτὴν μετ' ἐπιτυχίας κατὰ κηλίδων, παθήσεων τοῦ δέρματος, πεοερχομένων ἐκ τῆς ἐπηρείας τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἢ τῶν ἀναφαινομένων εἰς τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ σώματος, ὡς εἰς τοὺς μαστοὺς καὶ τὸ πρόσωπον τῶν ἐγκύων γυναικῶν:

Ἡ ΒΑΛΣΑΜΙΝΗ ΚΡΕΜ εἰς ἐπουλώσεις καταπαύει τοὺς ἐκ τοῦ κόπου κνισμοὺς συνιστᾶται δὲ ταῖς κυρίαις διὰ τὸν καθημερινὸν αὐτῶν καλλωπισμόν.

Ἡ ΒΑΛΣΑΜΙΝΗ ΚΡΕΜ ἐφαρμόζεται μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας κατὰ τὸ διάστημα τοῦ χειμῶνος· θεραπεύει ριζικῶς τὰς ἐκ τοῦ ψύχους ραγάδας, τῶν χειλέων καὶ τοῦ δέρματος, καὶ ἐξαλείφει τὰ χείμεθλα (χιονίστρας).

Περιττὸν νὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι δέον νὰ διαγραφῇ αὐστηρῶς ἀπὸ τοῦ καλλωπισμοῦ ἡ χρῆσις ψιμμυθίου καὶ τῶν μεταλλικῶν οὐσιῶν, Οἱ τοῦ ψιμμυθίου χρῆσιν ποιούμενοι εὑρήσκουσιν ἐν τῇ ΒΑΛΣΑΜΙΝΗ σκευασίαν χορηγοῦσαν εἰς τὸ πρότωπον ὅ,τι ἡ κόνις καὶ τὸ ψιμμύθιον ἀπ' αὐτοῦ ἀφήρεσεν.

Ἐνὶ λόγῳ ἡ ΒΑΛΣΑΜΙΝΗ ΚΡΕΜ δίδεται μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας καὶ παρὰ τοῖς ἐνήλικιν ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Ὁ ἥλιος, ἡ θερμότης, ἡ κόπωσις, ἡ μακρὰ διαμονὴ εἰς μέρη κονιορτώδη μαυρίζουσι τὸ πρόσωπον καὶ καλύπτουσιν αὐτὸ διὰ κηλίδων, ἐξανθημάτων, ραγάδων κλπ. Ὅλα ταῦτα ἐξαλείφονται ὡς διὰ μαγείας διὰ τῆς καθημερινῆς χρήσεως τῆς ΒΑΛΣΑΜΙΝΗΣ ΚΡΕΜ ΚΑΝΤΖΟΥΚ.

Τιμὴ ἑκάστης φιάλης φρ. 5.50

Εὑρίσκεται εἰς τὸ μυροπωλεῖον τῆς κ. Κλάρας Στίνη ὁδὸς Ἑρμοῦ.

ΤΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΣΑΣ

Τώρα μὲ τὰ ἐαρινὰ φορέματα τοῦ συρμοῦ καὶ μὲ τὰ τίθενται πάλιν εἰς ἐνέργειαν οἱ ταφτάδες καὶ τὰ μεταξωτὰ τῆς κ. Δραμητινοῦ, τῆς ὁποίας ἡ ἐργασία προήχθη εἰς τελειότητα καὶ στερεότητα μοναδικήν.

Αἱ τιμαί της δὲ εἶναι τόσον λογικαί, ὥστε καταντᾷ, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς στερεότητος τῶν ὑφασμάτων της, νὰ συμφέρουν μᾶλλον μεταξωτὰ φορέματα καὶ ὑποκαμισάκια, ἀγοραζόμενα παρὰ τῆς κ. Δραμητινοῦ παρὰ μάλλινα φορέματα.

Τὸ ἐργοσυάσιον τῆς κ. Δραμητινοῦ εὑρίσκεται πάντοτε ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων ἀπέναντι τῆς Ἀγγλικῆς ἐκκλησίας, δέχεται δὲ καὶ παραγγελίας ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ